

Azzal válaszolunk az imperialisták aljas provokációjára, hogy jobban dolgozunk

Szeged dolgozói tiltakoznak a háborus uszítók koreai beavatkozása ellen

Szeged dolgozói napról napra nagy együttérzéssel figyelik a koreai szabadságharcosok győzelmeit és mélyszéles felháborodással itélik el az amerikai imperialisták durva támadását, jogtalan beavatkozását a koreai nép belügyeibe. A legtöbb szegedi üzemben, de a város különböző kerületeiben is röpgyűléseket tartottak, hogy a dolgozók egyöntetűen juttassák kifejezésre állásfoglalásukat a koreai kérdésben. Az Újszegedi Ruházati NV-ben például nemcsak tiltakozásukat fejezték ki a dolgozók az amerikai imperialisták háborús uszító politikája ellen, hanem a hozzászólásokban egyúttal ígéretet tettek arra, hogy további jó munkával, munkafegyelem megszilárdításával válaszolnak az imperialisták támadásaira.

A szegedi üzemek többi öntudatos dolgozója is minőnégi és mennyiségi termelésük fokozásával akarják erősíteni a Szovjetunió által vezetett békét, és ezzel a koreai szabadságharcosok győzelmét is.

A szegedi Dohánygyár

kultúrtermében megtartott röpgyűlésen különösen sok munkafelajánlás hangzott el ebből az alkalomból. Így például Gémes Józsefné, Veres Györgyné, Halász Jánosné teljesítménye 5 százalékkal való fokozását vállalta. Koválik Károlyné fokozott tisztaságot ígért meg a munkánál, Őszi Béláné pedig felajánlotta, hogy a vágógép által javított dohányt saját maga szitálja ki, ami annyit jelent, hogy a szitálógéphez nem kell külön munkaerőt beállítani. Valamennyi szegedi dolgozó gondolatát fejezte ki Varga B. Istvánné, a Dohánygyár röpgyűlésén, amikor kijelentette: „Azzal válaszolok az imperialisták aljas provokációjára, hogy jobban dolgozom és Pártunkat sohasem hagyom el.”

Levelek tömegei

Hosszan lehetne sorolni a szegedi dolgozók újabb munkafelajánlásait, amelyek magukban véve is bizonyítják a koreai néppel való együttérzésüket és a békétábor melletti harcos kiállásukat. Mindezekhez hozzájárulnak azok a megnyilatkozások, levelek is, amelyeket a szegedi békebizottságok, különböző gyárak üzemrészei, de maguk a dolgozók egyenként is eljuttattak a Szegedi Pártbizottsághoz, vagy a „Megvédjük a békét”-mozgalom Országos Tanácsához. A levélírók között párttagok és pártönkívűlek egyaránt vannak, hiszen a béke megvédésének ügye minden dolgozó közös érdeke.

Szücs Béla, a Szegedi Kender-

runk. Technikánkat, kulturánkat akarjuk fejleszteni az emberiség szebb jövője érdekében. Az igazság mellettünk van és örök törvény, hogy az igazságnak mindig győznie kell.”

A Szegedi Kenderfonógyár

kártolóosztályának dolgozói is közös levelükben hangoztatják, hogy mély megvetéssel és gyűlölettel fordulnak az imperialisták újabb kihívó és arcátlan viselkedése ellen. A Szegedi Kenderfonógyár több dolgozója hangoztatja közös levelében, hogy minden becsületés magyar dolgozónak feladata a béke megvédése.

A Szegedi Kenderfonógyár valamennyi dolgozója nevében kiadott közös táviratot az üzem hét békebizottsága a „Megvédjük a békét”-mozgalom Országos Tanácsának. A távirat szövege a következő:

„A Szegedi Kenderfonógyár Nemzeti Vállalatához tartozó békebizottságok a legmesszebbmenőleg elítélik az amerikai imperialisták Korea ellen intézett támadását, amelyen keresztül is jól látják, hogy az imperialisták mennyire a haladás léte és a jólét ellen vannak. Mi ígérjük, hogy szeretett Pártunk és vezérünk, Rákosi elvtárs irányításával emeljük termelékenységünket és ezen keresztül fogjuk bebizonyítani az imperialistáknak, hogy Magyarország nem rés, hanem bástya a béke frontján.”

Mindezek a levelek, megnyilatkozások mutatják a szegedi dolgozók kiállását a béke megvédése mellett és kapcsolódnak

ahhoz a mind jobban megerősödő lánchoz, amelyet a Szovjetunió által vezetett dolgozó milliók jelentenek.

Új erőviszonyok a nemzetközi politikában

A Pártoktatás Házában vasárnap igen érdekes előadásra kerül sor. A szegedi egyéni tanulók, alapszervezetünk vezetőségi tagjai, esti iskolások, részletes, kielégítő előadásban ismerkedhetnek meg azokkal a most kialakult erőviszonyokkal, amelyek a nemzetközi politika ese-

ményeit irányítják és mind biztosabbá teszik a Szovjetunió vezetésével küzdő békétábor harcát.

Vasárnap délelőtt 10 órai kezdettel Szűcs Endre elvtárs tartja meg előadását a Pártoktatás Házában: „Új erőviszonyok a nemzetközi politikában” címmel.

A moszkvai rádió zenei műsorából

PÉNTEK, JULIUS 7.

Moszkva I. 18.35: Liszenko: Nattalka Poltavka, dalmű. — 21: Manjeyics Béke-kantáta. — 22.05: Fodor János és Petri Endre hangversenye.

SZOMBAT, JULIUS 8.

Moszkva I. 18.45: Szovjet szerzők dalai. — 19.30: Tarka művészei. — Moszkva II. 20.15: A szovjet köztársaságok ifjú művészeinek hangversenye. — 20.40: Operett-est. — Moszkva III. 21: Szovjet operettrészletek.

VASÁRNAP, JULIUS 9.

Moszkva II. 16: Kolhoz-dalok. — 16.30: Rachmaninov: III. zongoraverseny.

HÉTFŐ, JULIUS 10.

Moszkva I. 22.35: Orosz dalok. — 23: Szovjet szerzők táncszvitjei. — Moszkva II. Észkórusművek.

KEDD, JULIUS 11.

Moszkva I. 19.35: Moszkva, hazánk fővárosa. Zenei irodalmi est. — 20.20: Miljutyin: Nyugalan boldogság. Operett. — Moszkva II. 17.10: Szofronyickij zongoraművész hangversenye.

Hosszulejáratu versenyszerződésekkal AZ ÖTÉVES TERV SIKERÉÉRT

„A versenymozgalomban eddig elért eredmények megszilárdítása és állandósítása érdekében fel kell számolni a versenykampányszerűséget. A szocializmus építő népi demokráciánkban a verseny nem kampány, hanem a termelés, a termelékenység és ezzel az életszínvonal emelésének, az előrehaladásnak állandó eszköze, a szocializmus építésének kommunista módszere”. Így szögezte le a feladatokat a Párt januári határozata. Ennek a határozatnak felmérhetetlen jelentőségét felismerve üzemünk haladéktalanul hozzáfogott, hogy a határozat értelmében rögzítsék, állandósítsák a versenyt. Így történt ez itt, a szegedi üzemekben is. Meg kell azonban mondani azt, hogy egyes üzemekben ugyanakkor, amikor a versenykampányszerűsége ellen küzdöttek, kampánynak vették a kampányszerűség elleni küzdelmet is. Történt pillanatnyi felábrándulás, egy-egy nagy akciónál komoly felajánlások, de igen kevés történt annak érdekében, hogy rögzítsék a versenyben elért eredményeket.

Ismét a Párt sietett az üzemek segítségére, amikor a versenykampányszerűség kiküszöbölése érdekében igen hathatós fegyvert adott: a hosszulejáratú versenyszerződéseket formájában. Ez a fegyver, ez a szerszám igen alkalmas arra, hogy szilárd szervezeti alapot adjunk dolgozóink lelkes munkájának, annak a lelkes munkának, melynek az a célja, hogy minél előbb felépüljön a szocializmus. Szegedi és állíthatjuk, megyei viszonylatban is az a helyzet, hogy nem mindenütt használják fel jól ezt a szerszámot, melyet a Párt kezükbe adott.

Például a Magyar Kender dolgozóinak csak elenyésző százaléka kötött eddig hosszulejáratú versenyszerződést, holott éppen ebben az üzemben bizonyították be ismételt és ismételtlen a dolgozók, hogy a szocializmus építése elvonalában akarnak járni. A Közvágóhídnál épülő hűtőház építkezéseit az orosházi Magasépítő NV végzi. Itt még egyetlen hosszulejáratú verseny szerződést sem kötöttek. Egyik oka ennek az, hogy nincs helyi párt-szervezet és üzemi bizottság, a másik pedig az, hogy egészen tegnap délig nem kapták meg a hosszulejáratú versenyszerződéseket. Hasonló a helyzet a Gyárpítő NV lövészterti építkezésénél is. Itt a dolgozók körülbelül 28 százalékban megkötötték a versenyszerződéseket, de nem helyesen. Egy-egy irkálapon, vagy papíron rögzítették vállalatukat, amiket a vállalatvezetőség annak ellenére, hogy már megérkeztek a hivatalos nyomtatványok még a mai napig sem vezettet át, nem vett nyilvántartásba. Emellett az üzem vezetősége nem támogatja a párt-szervezetet abban a törekvésben, hogy jó felvilágosító munkával még tovább növeljék az eddig elért eredményeket. A Gyufagyárban szintén jól halad a versenyszerződések megkötése, de súlyos hibák mutatkoznak a verseny adminisztrációja körül. Általában a versenyszerződések helyes kezelése, nyilvántartása körül mutatkoznak bajok. Nem ritkán hallani olyan hangokat is, hogy „Elvtársak! A munkaverseny nem íróasztal kérdése” Ez így is van, hiszen Sztálin elvtárs megmondotta: „A szocialista munkaverseny nem íróasztal ügy” — és figyelmeztette a kommunistákat arra, hogy a pa-

rostól ne veszítsék el kapcsolataikat az eleven élettel. Ugyanakkor azonban azt is megmondotta: „Ha meg van adva a helyes politikai vonal, minden a szervezeti munkától függ, többek között magának a politikai vonalnak a sorsa is.”

Tehát a fő másik oldalán esnek le azok, akik a munkaversenyt „óvják az íróasztaltól” s úgy vannak vele, hogy csak a felvilágosító munka a fontos. A verseny helyes adminisztrációja, kiértékelése, ellenőrzése és a jóváegyzett felvilágosító munka elválaszthatatlanok egymástól. Persze, amikor erről beszélünk, azt is meg kell mondanunk, hogy rendszerint azokon a helyeken „fáznak” a versennyel kapcsolatos adminisztrációs munkáktól, ahol a felvilágosító munka is gyenge lábon áll.

Ugyanakkor, amikor khangsúlyozzuk a hosszulejáratú versenyszerződésekkel kapcsolatos adminisztrációs ténykedések fontosságát, korántsem akarjuk azt mondani, hogy a hosszulejáratú versenyszerződések kérdése adminisztrációs kérdés. Nem arról van szó, hogy megkössük a versenyszerződést, szépen kartotékozzuk, kimutatásokat készítsünk róla és aztán az egész elcsúszlyesszük az irattárba. Ellenben arról van szó, hogy állandóan forgassuk ezt a fegyvert, állandóan hozzuk kapcsolatba az eleven élettel, tervteljesítéssel, a minőség fokozásával, a tisztasággal, a békéért folyó harccal. A hosszulejáratú versenyszerződések legyeknek azok a „transzmissziós szíjak”, melyek állandóan összekötik a dolgozókat a konkrét feladatokkal és mozgósítják őket új eredmények elérésére.

Semmit sem tettünk a versenyszerződések megkötésével, ha ezek a versenyszerződések papíros-kimutatások maradnak, ha a dolgozókat szívsz felvilágosító munkával nem mozgósítjuk állandóan a versenyszerződésben vállalt köteleességek teljesítésére. Nem szabad most annak megtörténni, ami eddig sok szegedi üzemben megtörtént. Ősz-szészámolták a versenyszerződések és elkészítették a kimutatást. Ez a kimutatás hosszú időn keresztül eleven dokumentuma volt a versenyszellemnek. Aki egyszer versenyszerződést kötött, az örökös versenyző maradt, még akkor is, ha időközben abbahagyta a versenyt.

Ennek most a hosszulejáratú versenyszerződéseknek nem szabad megismétlődni. Az üzemi háromszög feladata az, hogy állandóan ellenőrizze a versenyzők teljesítéseit, összehasonlítsa a versenyszerződésekben rögzített vállalatokkal. Csak így vállhatnak a hosszulejáratú versenyszerződések a szocializmus építésének lendítőivé.

Ne tévesszük el szem elől egy pillanatra sem Rákosi elvtárs útmutatását: „A legszeleesebben elterjedhet és szinte minden munkásra alkalmazható versenyforma az egyéni verseny!” Ha az egyéni versenyből kiküszöböljük az ismételtlen megmutatózó kampányszerűséget, ha ennek érdekében jól forgatjuk a hosszulejáratú versenyszerződések jelentette fegyvert, akkor elmondhatjuk, jó munkát végeztünk, ismét egy hatalmas lépéssel vittük előre a szocializmus építése ügyét, jelentősen előremozdítottuk az öt-éves terv sikerét.

Julius 10-ig lehet csatlakozni a Szegedi Paprikabeváltó Állami Telepének ujitási versenykihívásához

Június 15-én indította el a Szegedi Paprikabeváltó Állami Telep azt a versenymozgalmat, melyben ujitási versenyre hívta ki Szeged város valamennyi üzemét. A Paprikabeváltó versenykihívásának széles visszhangja támadt a szegedi üzemek között, az üzemek egymásután jelentették be, hogy az ujitási versenyt elfogadják és amennyiben lehetséges, saját üzemükben is konkrétizálják a versenykihívás pont-

jait. Annak ellenére, hogy a szegedi üzemek nagyrésze csatlakozott a versenyhez, még mindig vannak olyan üzemek, amelyek nem fogadták el a Paprikabeváltó ujitási versenykihívását. Az ujitási versenyhez július 10-ig lehet csatlakozni. Azok az üzemek, melyek még nem fogadták el a versenykihívást, használjanak ki minden időt arra, hogy a dolgozóikkal ismertessék a mozgalom jelentőségét.

Tervfelbontással a tervfegyelem biztosítására

A Szovjetunió gyárait, üzemait, bányáit, ipartelepeit és építkezéseit szakadatlanul újabb és újabb gépekkel látják el. Igen sokat tesznek a farszító munkát igénylő műveletek gépesítésére.

A szocialista munkaverseny élénjárói, a sztáhanovisták példáját adják annak, hogy miképpen lehet elcsatítani az új technikát. A sztáhanovisták, akiket a szovjet hazafiság lelkesítő érzése vezet, fáradszátlanul tökéletesítik munkamódszereiket, észszerűsítik a termelést és a munkatermelékenység további emelésének újabb és újabb lehetőségeit tárják fel.

Ha itt-ott mégis akadnak olyan munkaterületek, ahol a munkások lemaradnak a teljesítésben, ennek leggyakrabban és legfőképpen az az oka, hogy egyes helyeken nem kellőképpen gondolkodják át a munka és a termelés megszervezését.

Ma már nem elegendő, hogy a műhely tervfelbontó irodája a tervet csak a műhelyrészelegig bontsa fel. A Szovjetunió öntudatos dolgozói ma már megkövetelik, hogy a munkás megkapja

a szerszámgépre vonatkozó évi tervét

Enélkül beszélni sem lehet a heti, vagy még kevésbé a napi munkafeladatra vonatkozó adatok helyességéről.

A helyes tervezés szolgálja annak az egyéni szocialista kötelezettségnek a konkrétizálását, amelyet az egyes munkások magukra vállalnak. Az a szabványos kitétel, amely korábban valamennyi szocialista

kötelezettségben szerepelt: „A munkanormát 120 (130—140, stb) százalékban fogom teljesíteni” ma már csak a múlt emlékeként él. Ennek helyébe a vállalat más formája lépett. Fjodorova esztérgályosnő például így tette meg szocialista munkafelajánlását: „Kötelezem magam, hogy havonként 320 anódot munkálom meg!”

Honnan ered ez a 320-as szám?

Fjodorova esztérgapadjának havi 240 anód megmunkálását kitevő tervet adtak. Ennek a számnak a megállapításánál abból indultak ki, hogy normáját már eddig is 70 százalékkal túlhaladta, a megelőző hónapban 240 anódot munkált meg, ezért erre a hónapra is ennyit irányoztak elő neki. Ezt a tervet napokra osztották fel. Fjodorova utánaszámolt lehetőségeinek, meggyőződött arról, hogy naponként nem 10, hanem 13—14 anódot is meg tud munkálni. Amikor kötelezettséget vállalt, nem az általa már messze túlhaladott normából indult indult ki, hanem abból az operatív munkafeladathoz, amelyet az üzemi adminisztráció, munkájának tényleges termelékenységéből kiindulva számított ki a részére.

De nem érdektelen megemlíteni azt a ténnyt sem, hogy azokban a műhelyekben, ahol a tervet a munkahelyig bontják fel, a munkás, aki

egy hónapra előre kapja meg

az általa elvégzendő munkák jegyzékét, egybeveti az elvégzéséhez

szükséges tudást saját képességének színvonalával, saját gyakorlatával. S ha erejének mérlegelése alapján úgy találja, hogy ez nem elegendő a feladat elvégzéséhez, nekifeszül, igyekszik szakképzettségének színvonalát arra a szintre emelni, amelyet a termelés megkövetel tőle.

De mindezen túl, nem szabad elfelejteni azt sem, hogy a szovjet ipari technika jelenlegi magas színvonalra megköveteli a termelés valamennyi láncszemének rendszeres és ütemes munkáját. Nem kell más, csak hogy valamelyik munkatervükben zavar álljon be a szokott ütemben, s az okvetlenül visszatükröződik valamennyi műhely munkájában. Egyetlen ember lemaradása hatással lehet

az egész kollektíva eredményeire.

Ezért van szükség arra, hogy olyan viszonyokat teremtsünk, amelyek kivétel nélkül minden munkás számára lehetővé teszik a nagytermelékenységű sztáhanovista munkát.

A pontos tervfelbontás és a munkanormák megállapítása nélkülözhetetlenül fontos a tervfegyelem biztosítására. S ezt nemcsak globálisan, hanem egészen le a munkapadokig, pontosan meg kell állapítani, hogy így valamennyi munkás számára lehetővé tegyük, képességeinek és szakmai tudásának legteljesebb kihasználását.